

โยคีได๋น้อ

ตอน โยคีน้อยกับโรงเรียนไสยศาสตร์

kula

เขียน

1

สับพลັก

“ผมมองเห็นผี...”

นั่นคือคำพูดที่ทำให้เด็กชายวัยสิบขวบถูกคนรอบข้างมองว่า บ้า
และเมื่อเล่ารายละเอียดให้ฟัง เขาก็กลายเป็นคน เหลวไหล ซึ่ง
น่ารังเกียจพอๆกัน

...ด้วยคนทั้งสองประเภทนี้ไม่มีใครอยากคบหา เพราะกลัวจะถูก
คนอื่นมองว่าบ้าไปด้วย...

เขาคือคนทั้งสองประเภทนั้น...เขาไม่มีเพื่อน และเขาเห็นผีจริงๆ

...เขาชื่อโยคีน้อย...

โยคีน้อยนั่งอยู่ในรถกับพ่อ รถเก่าๆ ที่ดูเหมือนเศษเหล็กวิ่งได้
เพื่อนพ่อที่สถานีตำรวจชอบล้อว่าจะขี่มันไปทำกระถางปลูกผัก บางครั้ง
พ่อก็หัวเราะ บางครั้งพ่อก็เฉยๆ พ่อชื่อครองธรรม อายุ 45 ปี ผมยังไม่
หยอก พ่อเป็นตำรวจยศดาบ โยคีน้อยตั้งข้อสังเกตว่า พ่อคงชอบให้คน

6 โยคิน้อย ตอน โยคิน้อยกับโรงเรียนสายศาสตร์

เรียกว่าดาบตำรวจ เพราะตั้งแต่เกิดจนอายุสิบขวบ เขาไม่เคยได้ยินใครเรียกพ่อด้วยคำนำหน้าอื่นเลย

...ฝนที่โปรยลงมาทำให้รถติดยาวเหยียด รวากับว่าเมื่อน้ำที่หล่นจากฟ้าเป็นตมคอยยัดล้อให้ติดกับถนน

“พ่อจะพาลูกไปหาดอกเตอร์มัลคอม” นั่นคือสิ่งที่พ่อบอกก่อนจะออกจากบ้าน

พ่อคงลืมเช็กสภาพรถ เพราะแอร์เสีย และตอนนี้ข้างนอกฝนตกเปิดกระจกไม่ได้

โยคิน้อยรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นชิ้นเนื้อในเตาไมโครเวฟ พ่อหยิบเศษผ้าเก่าๆ มาสองผืน ให้โยคิน้อยผืนหนึ่ง และพ่อก็อีกผืนหนึ่งเอาไว้เช็ดไอน้ำที่เกาะติดกระจกหน้ารถออกทุกๆ หนึ่งนาที

...ใครจะไปคิดว่าฝนจะตกลงมาในเดือนกุมภาพันธ์...

“ทางเดียวที่จะไม่ให้เกิดไอน้ำในรถ เราต้องทำให้อุณหภูมิภายในเย็นกว่าข้างนอก” พ่อบอก ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นไปไม่ได้

โยคิน้อยอยากจะทำพ่อบอกว่าเปิดกระจกไปเลยดีไหม เขายอมเปียกแต่พ่อคงไม่ยอม เพราะถ้าเบาะเก่าๆ โดนน้ำ อีกวันสองวันคงมีเหม็นออกมาขึ้นมา คราวนี้แหละ เพื่อนที่สถานีตำรวจคงได้ล้อกันสนุกปาก โดยเฉพาะลุงอวบ คงชวนพ่อเพาะเห็ดขายเป็นอาชีพเสริมแน่ๆ

“ทำไมไม่เช็ดไอน้ำออกล่ะลูก” พ่อหันมาถามเมื่อเห็นโยคิน้อยนั่งนิ่ง เด็กชายได้แต่สั่นหน้า

“เช็ดหน่อยสิ พ่อมองไม่เห็นฝั่งซ้าย” คราวนี้เป็นคำสั่ง โยคิน้อยเช็ดไอน้ำออก และผู้ชายคนนั้นยังคงปรากฏตัวให้เห็นเช่นเคย...ผู้ชายในชุดคลุมสีน้ำตาล ครั้งแรกที่เห็น เขายืนอยู่บนยอดตึกเซ็นทรัลเวิลด์พลาซ่า ชายผ้าคลุมสีน้ำตาลปลิวสะบัดตามแรงลม เขาไม่สะทกสะท้านกับสายฝนที่สาดลงมา รูปร่างเขาสูงโปร่ง ใบหน้าถูกคลุมด้วยหมวกปีกกว้าง เขา

อยากจะเรียกให้พ่อดู แต่เด็กชายโคลเลือกที่จะไม่ทำ เขาไม่เคยบอกใคร และโยคีน้อยก็ไม่ควรบอกพ่อด้วยเช่นกัน

ครั้งที่สอง โยคีน้อยเห็นเขาบนยอดตึกประตุน้ำพลาซ่า นั่นเองที่ทำให้โยคีน้อยมั่นใจว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คน ไม่ใช่สไปเดอร์แมนที่ฉุดโยคีน้อยตัวเองไปตามยอดตึก เขาเป็นผี เหมือนผีคนอื่นๆ ที่โยคีน้อยเคยเห็น และครั้งนี้เขาก็ยืนเด่นอยู่บนยอดตึกซาญอสิระ ถนนเพชรบุรี

...ผีตนนั้นตามเขากับพ่อมา...

โยคีน้อยมั่นใจอย่างนั้น เพราะแม้จะไม่อยากมอง แต่ความรู้สึกบางอย่างกลับกระตุ้นให้หันมอง อาจจะเป็นความอึดอัดบนท้องถนนที่ทำให้เขาต้องแหงนหน้ามองฟ้า อาจจะเป็นความวุ่นวายที่ทำให้เขาอยู่ไม่ได้ หรืออาจจะเป็นเพราะเส้นผมที่ปลิวสะบัดเหมือนมีคนมากกระตุกเตือนให้มองออกไป ทั้งที่ไม่มีลมผ่านเข้ามาในรถ แต่เส้นผมกลับขยับได้

โยคีน้อยเกิดความสงสัยทุกครั้งที่มีองกระจกแล้วเห็นเส้นผมตัวเองเป็นสีแดงซีดผสมทอง มันถักกันยุ่งเหยิงเหมือนรังนกและยาวประป่า แม่เคยตัดผมให้ครั้งหนึ่งแล้วก็เลิกไป เพราะครั้งนั้นเองที่ทำให้เขาป่วยหนักจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด แม่หมอจะบอกว่าไม่เกี่ยวกับเส้นผม แต่คนแก่แถวบ้านกลับเตือนว่าอย่าตัดผมอีก ซึ่งแมกก็เชื่อ หลังจากนั้นมา โยคีน้อยก็ไม่เคยเจ็บไข้เลย นั่นเองที่ทำให้เขาเป็นเด็กประหลาด และพ่อก็เรียกเขาว่าโยคีน้อยมาจากติดปาก และเป็นชื่อจริงในที่สุด จะมีแต่ลุงอวบเท่านั้นที่เรียกเขาว่าฤๅษี...

โยคีน้อยไม่รู้เหมือนกันว่า ฤๅษีกับโยคี เหมือนกันหรือต่างกันตรงไหน

“มีผีตามเรามา” โยคีน้อยตัดสินใจบอก เขารู้สึกได้ทันทีว่าพ่อไม่ชอบใจนัก แต่พ่อก็กลบเกลื่อนได้ดี

“ผีไม่มาตอนกลางวันหรอกลูก พวกมันไม่มีครีมกันแดด”

8 โยคิน้อย ตอน โยคิน้อยกับโรงเรียนไสยศาสตร์

“แต่ผมกลัวครับพ่อ ผีใส่ชุดคลุมสีน้ำตาล มันตามเรามาตั้งแต่
เซ็นทรัลแล้ว”

“งั้นถามมันให้หน่อย งวดหน้าห่วยออกอะไร”

“พ่อไม่เชื่อผม” โยคิน้อยตัดพ้อ

“เอาเป็นว่า ถ้าดอกเตอร์มัลคอมบอกว่าลูกเห็นผีจริง แล้วพ่อจะ
เชื่อ”

“พ่อเชื่อคนอื่นมากกว่าผม” โยคิน้อยต่อว่าโดยไม่หันมามองพ่อ

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย เอาจ่ายๆ ถ้ามีคนบอกว่าสองบวกสอง
เท่ากับสี่พ่อก็เชื่อ เพราะคนยอมรับกันทั้งโลก แต่ถ้ามีคนบอกว่าสองบวก
สองเท่ากับสาม ลูกจะเชื่อยัย”

โยคิน้อยหันมามองพ่ออีกครั้งก่อนตอบ

“ไม่เชื่อครับ”

“คนทั้งโลกก็ไม่เชื่อเหมือนกัน เรื่องผีอาจจะมีคนบอกว่ามีจริง แต่
พวกเขาพิสูจน์ไม่ได้”

“แล้วดอกเตอร์มัลคอมพิสูจน์ได้หรือครับ” โยคิน้อยถามกลับ

พ่อเอื้อมมือไปเช็ดไอน้ำออกจากกระจกก่อนเลื่อนรถตามคันข้าง
หน้าไป

“เขาพิสูจน์เรื่องนั้นไม่ได้หรอก แต่เขาศึกษามา มันเป็นเรื่องของจิต
นะลูก บางทีจิตใจของคนก็สร้างภาพบางอย่างขึ้นมา ซึ่งเขาจะอธิบายให้
ลูกเข้าใจได้ดีกว่าพ่อ”

“แต่ดอกเตอร์มัลคอมตายแล้ว และผมก็ไม่ใช่เด็กชายโคล” โยคิ
น้อยบ่น หลายครั้งที่เขาบอกว่าเห็นผี พ่อมักจะเปิดหนังสือเรื่อง *The Sixth Sense* ให้ดูบ่อยๆ พ่ออยากให้เขาทำเหมือนเด็กในหนัง คือพูดคุยกับผีและ
ช่วยเหลือพวกเขา เพื่อที่จะได้ไม่กลัวผีอีก แต่พ่อกลับเป็นเหมือนแม่ของ
เด็กคนนั้น คือไม่เชื่อลูก และคิดว่าลูกสติไม่ดี

รถเลื่อนผ่านตึกชาวนิฮิสระ ลอดใต้ทางด่วนแล้วยูเทิร์นเพื่อวนเข้าถนนเลียบทางด่วนรามอินทรา ถนนตรงนี้มีมักสร้างควมมุงนงให้กับผู้ขับชี่และตำรวจก็ชอบที่จะมาตั้งด่านไม่เว้นแม้กระทั่งวันที่ฝนตก โยคีน้อยเห็นมอเตอร์ไซค์จอดเรียงกันเป็นแถวยาว ส่วนใหญ่จะหลบฝน ส่วนน้อยจะถูกตำรวจเรียกมาตรวจใบขับชี่แล้วแจกใบสั่ง โยคีน้อยเรียกด่านแบบนี้ว่าสถานีพิเศษใต้ทางด่วน เหมือนที่ครั้งหนึ่งเมื่อไปเที่ยวต่างจังหวัด พ่อเคยเรียกสถานีพิเศษใต้ต้นพุทรา เพราะมีตำรวจสองคนกับรถสายตรวจหนึ่งคันคอยดักจับรถที่วิ่งเร็วเกินกำหนดใต้ต้นพุทราริมถนน พ่อโดนใบกให้จอดเพราะแซงบนสะพานซึ่งมีเส้นเหลืองกำกับไว้ว่าห้ามแซง แต่พ่อไม่โดนใบสั่งเพราะเป็นตำรวจ

“ถ้าแซงบนสะพานอันตราย ทำไมไม่ตั้งด่านก่อนถึงสะพาน คนจะได้ไม่ขับแซงกัน” พี่สาวเป็นคนถาม

“ตั้งแบบนี้ คนจะได้รู้ว่าทำผิดแล้วต้องถูกลงโทษ ต่อไปจะได้ไม่ทำอีกเิง” พ่อตอบ แต่พี่สาวยังไม่หายสงสัย

“ถ้าเกิดมีรถชนกันบนสะพานละ ตำรวจจะรู้สึเียงังไร ระหว่างตั้งด่านก่อนถึงสะพานป้องกันอุบัติเหตุได้ กับตั้งด่านหลังสะพานป้องกันอะไรไม่ได้ แต่ได้แจกใบสั่ง”

“คนขับต้องระวังด้วย เพราะเส้นจราจรก็มีบอกชัดเจน” พ่อเถียงในฐานะที่เป็นตำรวจ

“พ่อก็รู้ว่าผิดกฎ พ่อยังฝ่าฝืนเลย” โยคีน้อยแทรกขึ้น พ่อได้แต่หัวเราะแล้วว่า

“ก็ไม่เห็นมีรถชนมาสักคัน ใครจะนึกว่ามีสถานีพิเศษใต้ต้นพุทราละ”

“สรุปแล้วเขาควรตั้งด่านแบบไหนถึงจะถูก” เรื่องทำท่าจะจบ แต่

พี่สาวยังไม่ยอม พ่อหันไปยิ้มกับแม่อย่างเหนื่อยใจก่อนตอบ

“ได้ทั้งสองแบบครับคุณลูก แล้วแต่ใครจะเลือกแบบไหน”

“แต่ส่วนใหญ่เลือกที่จะแจกใบสั่ง” พี่สาวบ่น “ไม่รู้เธอคิดใจอะไร
นักหนากับเรื่องตำรวจตั้งด้านหลังสะพานกับหน้าสะพาน แต่พี่สาวเป็นคน
แบบนี้แหละ น่ารำคาญ ผิดกับพี่ชายที่พูดน้อยจนนับคำได้

พ่อขับรถวนเข้าถนนเลียบทางด่วน ถนนโล่ง รถหลายคันเร่ง
ความเร็วขึ้นเพราะทนอัดอันมานาน แม้แต่พ่อเองยังต้องยอมขับรถมือ
เดียว อีกมือใช้เช็ดกระจกกับสลับเกียร์ โยคิน้อยช่วยพ่อเช็ดไอน้ำออก เขา
ไม่เห็นผีผู้ชายในชุดคลุมสีน้ำตาลแล้ว ไม่รู้เพราะหาตึกสูงขึ้นไปยืนไม่ได้
หรือเพราะพ่อขับเร็วจนเขาตามไม่ทัน พ่อหยุดรถอีกครั้งเมื่อถึงสี่แยกตัด
กับถนนพระรามเก้า โยคิน้อยรู้ว่าพ่อหงุดหงิดที่อยู่ท้ายขบวนทำให้ไป
ไม่ทัน แต่อย่างน้อยรถพอก็เป็นคันแรกสุดที่จะได้ไปเมื่อไฟเขียววนมาถึง
ซึ่งตอนนี้สัญญาณไฟแดงที่ขึ้นเลข 120 กำลังนับถอยหลัง

รถพ่อยุ่เลนที่สองนับจากขวาเพื่อขับตรงไปถนนลาดพร้าว โยคิ
น้อยกวาดตามองตามมุมต่างๆ ของสี่แยก เขามองเลยขึ้นไปบนทางด่วนที่
ทอดตัวอยู่เหนือถนนพระรามเก้า ไม่มีแม่เงาของผีในชุดคลุมสีน้ำตาล มี
แต่เม็ดยานที่โปรยลงมากระทบกระโปรงหน้ารถอย่างไม่รู้จักเจ็บปวด

สัญญาณไฟแดงขึ้นเลข 60

“ทำให้รถน้อยลงกับสร้างถนนเพิ่ม อย่างไหนดีนะ” พ่อบ่นเหมือน
ตั้งคำถาม แต่คงไม่คาดหวังจะได้คำตอบจากลูกชายจริงๆ หรือก โยคิ
น้อยเอื้อมมือเช็ดไอน้ำออกจากกระจก

สัญญาณไฟแดงขึ้นเลข 30

มอเตอร์ไซด์หลายคันแทรกเข้ามาจอดข้างๆ ด้านซ้าย

สัญญาณไฟแดงขึ้นเลข 20

รถที่มาจากพระรามเก้าเร่งความเร็วเต็มอัตรา มอเตอร์ไซค์ที่จอดอยู่ข้างๆ รถของพ่อบิดคันเร่งเสียงดัง เตรียมพุ่งออกไป

สัญญาณไฟแดงขึ้นเลข 10

พ่อเหยียบคลัตช์ มือซ้ายเบรกก่อนเี้อมไปเชิดไอน้ำออกจากกระจก

สัญญาณไฟแดงนับถอยหลัง 5...4...3...2...1...0

ไฟสัญญาณเปลี่ยนเป็นสีเขียว รถมอเตอร์ไซค์พุ่งออกไปเป็นฝูง รถเก๋งของพ่อพุ่งตามไป ทันใดนั้นเอง ชายในชุดคลุมสีน้ำตาลก็ปรากฏตัวขึ้น ห่างจากหน้ารถไม่ถึงสามเมตร

พ่อเหยียบเบรกกะทันหันพร้อมหักหลบไปด้านขวาตามสัญชาตญาณ รถที่อยู่เลนขวาสุดเบรกไม่ทันจึงชนรถพ่อกระดอนไปกลางถนนฝั่งตรงข้าม ที่มีรถสิบล้อคันใหญ่พุ่งสวนมาเต็มอัตรา

โยคีน้อยหลับตา แต่ได้ยินเสียงปะทะดังกึกก้องราวกับฟ้าผ่า ก่อนที่โลกจะหมุนวนหลายตลบแล้วนิ่งไป

โยคีน้อยลืมตาขึ้น...

พบตัวเองนอนหงายในอ้อมกอดพ่อที่ทับอยู่ข้างบน พ่อแน่นิ่งไปแล้ว จะมีก็แต่ของเหลวสีแดงไหลผ่านบาดแผลลงมาผสมกับน้ำซึ่งไหลบ่าเข้ามาทางช่องประตูที่กระจกแตกละเอียด

ขณะนั้นเอง โยคีน้อยก็มองเห็นหน้าผู้ชายในชุดคลุมสีน้ำตาลได้อย่างชัดเจน เขายืนอยู่ข้างๆ ล้อหน้ารถยนต์ที่ยังหมุนอยู่กลางอากาศ เขาก้มลงมายืมให้ โยคีน้อยเย็นเยือกไปถึงสันหลังแต่เส้นผมกลับร้อนฉ่ำ ราวกับเส้นลวดดลไฟ มันสละบัดไปมาเหมือนงูถูกรวบหาง แล้วชายคนนั้นก็ก้มลงวาดมือเป็นรูปอะไรสักอย่างบนเศษกระจก

...ก่อนจะวิ่งหนีไป...

2

เด็กเลี้ยงแกะ

แสงแดดยามเช้าส่องลอดกระจกหน้าต่างเข้ามาในห้อง
สีเหลือง กระพटู้หนังสือเกิดเงาตามมุมต่างๆ เสียงเพลงบรรเลงแผ่วเบา
เจืออยู่ในอากาศอบอุ่น โยคีน้อยนั่งเผชิญหน้ากับหญิงสาววัยสามสิบต้นๆ
เธอเป็นคนสวย ผิวขาว รูปร่างสูงโปร่ง อยู่ในชุดแดงสดทั้งเสื้อ กระโปรง
รองเท้านสูง และกระอบแว่นตาทรงสีเหลือง

อ้อ...เธอเพนตรีรูปดอกกุหลาบสีแดงไว้บนเล็บมือด้วย...เธอชื่อ
จินตนา

โยคีน้อยนั่งกระสับกระส่ายด้วยความร้อนใจ เขาไม่ชอบสถานการณ์
แบบนี้เลย เขารู้ดีว่าหญิงสาวที่นั่งอยู่เบื้องหน้ากำลังรู้สึกอย่างไร สายตาที่
เธอพยายามทำเหมือนคนใจดีนั้นดูน่าขน

เธอเหมือนครูสอนภาษาไทยที่โรงเรียนมากกว่าจะเป็นจิตแพทย์
เธอไม่เหมือนดอกเตอร์มัลคอมในหนังเรื่อง *The Sixth Sense* เลยสักนิด

‘โอ้...ลูกแม่ ทำไมต้องเกิดเรื่องร้ายๆ กับลูกด้วยนะ’

‘เมื่อที่สุดเลย ป่านนี้พวกนั้นคงโยนโบลว์กันสนุกมือ’

“เธอบอกว่าเธอสามารถมองเห็นผีได้นั้นหรอ”

จิตแพทย์สาวเอ่ยถามหลังจากนั่งอึ้งอยู่นาน โยคีน้อยพยักหน้า

แทนคำตอบ

‘เรียกร้องความสนใจนะสิ’

“มันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่” เธอถามต่อ

เด็กชายเลื่อนสายตามองไปยังหมู่ตึกที่เบียดเสียดกันหนาแน่นตรง
กรอบหน้าต่าง

“ผมจำวันที่ไม่ได้หροกครับ รู้แต่ว่านานแล้วที่ผมลืมตาตื่นขึ้นมาก็
เจอคนสองประเภทอยู่รอบๆ ตัว ประเภทแรกก็คือคนปกติที่จับต้องได้
ส่วนอีกประเภทจับต้องไม่ได้”

‘โกหก’

“ผมไม่ได้โกหกนะครับ”

‘แม้อยู่คนเดียวได้มัย หนูจะไปเที่ยวกับเพื่อนๆ’

“ประเภทที่จับต้องไม่ได้เนี่ย คือผีใช่มัย แล้วผีที่เธอว่ามันเป็นยังไง
น่ากลัวเหมือนในทีวีหรือเปล่า” จิตแพทย์สาวถามพร้อมระบายยิ้มเต็ม
หน้า

“ไม่เหมือนทั้งหมด บางตนก็เงิบๆ บางตนก็ขี้ไวยวายครับ” เด็ก
ชายตอบสั้นๆ

‘ภาพติดตาจากทีวี เด็กคนนี้คงชอบดูหนังสยองขวัญ’

‘ถ้าวิญญาณของคุณยังอยู่ที่นี้ช่วยดูแลลูกด้วยนะคะ ฉันทเป็นห่วง
เขาเหลือเกิน’

“โยคีน้อย...ในหนึ่งวัน คุณแม่ให้เธอดูทีวีกี่ชั่วโมง” เธอเริ่มนำเข้า
เรื่อง เด็กชายส่ายหน้า

“แม่ไม่กำหนดเวลา ผมอยากดูก็ดูครับ”

“เธอมักตื่นขึ้นมากลางดึกแล้วแอบดูทีวีบ้างหรือเปล่า” จิตแพทย์ซัก ...อย่างที่คุณบอก เธอเหมือนครูที่โรงเรียนไม่มีผิด...

“ผม...ผมทำแบบนั้นอยู่บ่อยๆ” โยคิน้อยเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง

“แล้วรู้หรือเปล่าว่าช่วงดึก ทีวีมักจะฉายหนังผี”

“ผมไม่ได้เห็นผีจากทีวีนะครับ ผมเห็นมันจริงๆ มันอยู่ไปทั่ว ตามถนน ตามบ้าน ตามตลาด หรือแม้แต่ในห้องนี้ก็มีพวกมันอยู่” เด็กชายตวาดเสียงดัง จิตแพทย์สาวถึงกับชะงัก

โยคิน้อยมองเห็นหน้าตัวเองแดงเรื่อผ่านแววตาคทตะลึงของเธอ

“เธอ...เธอบอกว่าในห้องนี้ก็มีผีนั้นหรือ” เธอถามเสียงสั่นขณะมองซ้ายที่ขวาที่

“ใช่ครับ มีสองตน เป็นผีเด็กผู้ชายคลานอยู่ใต้โต๊ะกับผีผู้หญิง คงเป็นแม่ กำลังเซ็ดกระจกอยู่...เธอเซ็ดตั้งแต่ผมก้าวเข้ามาในห้องนี้แล้วครับ”

“ฉันบอกเธอหยุดเถอะจ๊ะ เพราะนี่ก็เกือบหัวโหม่งแล้ว” เธอบอกพร้อมกับรอยยิ้มที่โยคิน้อยคุ้นเคย เป็นรอยยิ้มที่บ่งบอกว่าไม่เชื่อถือ...เขารู้สึกเกลียดชะมัด

‘เกิดอะไรขึ้น...ลูกไว้วางใจอะไร’

‘ไต่บันไดนั้นอาละวาดอีกละสิ โอ๊ย! เบื่อจริงๆ แม่เนอะแม่ ทำไมไม่ส่งไปโรงพยาบาลบ้าให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย’

“คุณไม่เชื่อผม” เด็กชายบอกออกมาด้วยความผิดหวัง แม้เขาจะไม่หวังว่าเธอจะต้องเชื่อ แต่อย่างน้อยปฏิกิริยาที่เธอแสดงออกมาน่าจะดีกว่านี้...เธอเป็นจิตแพทย์ประเภทไหนกันแน่

“คืออย่างนั้นจะโยคิน้อย หมอขอถามหน่อยสิ เธอรู้สึกไหมว่าแม่ไม่ค่อยเอาใจใส่เธอเท่ากับพี่ๆ ของเธอ”

เด็กชายส่ายหน้า เขารู้ดีว่าแม่รักเขาจะตาย

“เธอรู้สึกไหมว่าเธอแปลกกว่าคนอื่น?”

เขาพยักหน้า

“เธอถูกเพื่อนๆ ที่โรงเรียนล้อ”

เขาพยักหน้าอีก

“เธอถูกรังแกขึ้นมาเพื่อให้เพื่อนๆ สนใจเธอ”

“เปล่า ผมไม่ได้ถูกรังแก”

“งั้นตอนนี้เธอยังอยู่ในห้องหรือเปล่า”

โยคีน้อยกวาดตามอง

“ผีเด็กอยู่ขอบหน้าต่าง...เอ๋อ...ตอนนี้พลัดตกลงไปแล้ว ส่วนผีผู้หญิงเอาผ้าไปซักในห้องน้ำครับ”

“...เธอลัวมีัย” เธอถามก่อนขยับกรอบแขนให้เข้าที่เข้าทาง

“ไม่กลัวครับ” โยคีน้อยตอบอย่างมั่นใจ

“ทำไมล่ะ ในเมื่อคนอื่น? เขากลัวผีกันทั้งนั้น”

“เพราะผมมองเห็นพวกเขา แต่คนอื่น? ไม่เห็นอย่างผม”

“ผีเป็นตัวยังงี้? ทำทางเธอคงไม่อยากจะรู้จริงๆ หรอก

“เหมือนผงฝุ่น เหมือนควันที่รวมตัวเป็นรูปคน จับต้องไม่ได้ แต่รู้สึกได้ว่ากำลังสัมผัส”

“เธอทำยังงี้เมื่อเจอผีซึ่งๆ หน้า”

โยคีน้อยนิ่งเงียบ ครูใหญ่จึงตอบออกมา

“แรกๆ ผมโวยวาย บอกใครต่อใคร ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าไม่พูดจะดีกว่า”

“เธอรู้ว่าคนอื่นคิดว่าเธอไม่ปกติ”

“ใช่ครับ หมออีกด้วย” คำพูดของเด็กชายทำให้เธอยิ้มเหย

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกจ้ะ หมอรู้ว่าเธอมีสัมผัสพิเศษ และเธอก็

จัดการกับมันได้ดีนี้ ไช้มัย”

โยศิน้อยพยักหน้าไปอย่างนั้นเอง...ถ้าจัดการได้ดี เขาคงไม่มานั่งในห้องนี้หรอก

หมอลจินตนาแม้มริมฝีปากแน่น ขณะใช้นิ้วเคาะกับขอบแว่นตาดอกกุหลาบวูบไหวไปตามเรียวเล็บ เธอคงฝึกท่าแบบนี้มานาน ก็ดูไม่เลวเท่าไร

“อี๊ดอี๊ดจะตาย...หลอกแม่ไปข้างนอกดีกว่า”

“เธอเพิ่งผ่านอุบัติเหตุร้ายแรงมา ตอนนี้อยู่ตกใจอยู่หรือเปล่า”

“ไม่ครับ”

“แม่ หนูหิวข้าว”

“รอเดี๋ยวจะ เดี่ยวน้องก็ออกมา”

“เบ๊เบ๊เดี๋ยวเอง หน้าโรง’ บาลมีร้านก๋วยเตี๋ยวอยู่ หนูไปเองก็ได้”

“รอน้องก่อนสิลูก”

“หนูไปเองก็ได้ แม่จะกินอะไรหรือเปล่า”

“จ้ะไปด้วยกันนี่แหละ รีบกินรีบกลับ”

“เย้!”

“เธอคงจำภาพนั้นติดตา”

“ที่ผมบอกว่าไม่นั้น ไม่ได้หมายความว่าผมไม่ได้ตกใจแล้ว แต่ผมหมายความว่ามันไม่ใช่อุบัติเหตุ”

“ทำไมละจ๊ะ” ท่าทางเธออยากรู้จริงๆ ขึ้นมาแล้วสิ

“มีบางอย่างทำให้เป็นอย่างนั้น ใครคนหนึ่ง ผมไม่แน่ใจว่าเป็นคนหรือผี เพราะเขาไม่ใช่ผุ่่น แต่ก็เหมือนคน”

เธอนิ่งซึ้ง ศอกสองข้างเท้ากับโต๊ะ มือคว้าประสานกันก่อนจด

ริมฝีปากลงตรงหัวแม่มือ ถ้าเธอไม่เพนต์เล็บมา เธอคงไม่ทำท่าอย่างนี้
หรือ

“รถที่เธอกับพ่อนั่งไปด้วยกันเสียหลักพุ่งชนสิบล้อไม่ใช่เธอ”

“ใครคนหนึ่งโผล่เข้ามากะทันหัน เขาทำให้พ่อตกใจจึงหักรถ
หลบ...ผมบอกพ่อแล้ว”

“บอกอะไร”

“ช่างเถอะครับ” โยคีน้อยถอนใจ เขาแน่ใจแล้วว่าไม่มีประโยชน์ที่
จะคุยกับเธออีกต่อไป เธอไม่ใช่ดอกเตอร์มัลคอมและเขาไม่ใช่เด็กชายโคล

“โยคีน้อยจะ เคยสงสัยบ้างมั้ยว่าทำไมเธอเห็นผีแต่คนอื่นไม่เห็น”

“ผมไม่รู้หรอกครับ”

“เธอพูดจาจะฉานกว่าเด็กสิบขวบทั่วไป” เธอโน้มตัวเข้ามาใกล้

“ผมไม่เหมือนใครมาตั้งแต่เกิดแล้ว”

“เคยฟังนิทานเรื่องเด็กเลี้ยงแกะหรือเปล่าจ๊ะ”

“มีแต่คนอยากเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง ถ้าจะฟังจากคุณหมออีกสักครั้ง
ก็คงไม่เป็นไรมั้งครับ”

“...หมอต้องคุยกับแม่ของเธอหน่อย” เธอบอกพลางขยับตัวลุกขึ้น

“แม่ไม่อยู่หรอกครับ พาพี่สาวไปกินก๋วยเตี๋ยว”

เธอขมวดคิ้ว...เธอแก้งขมวดคิ้วต่างหาก คงคิดว่าสวียที่ท่าอย่างนี้

“เธอรู้ได้อย่างไร”

“ก็เหมือนที่ผมมองเห็นผี แต่หมอไม่เห็นนั่นแหละครับ”

โยคีน้อยรู้สึกสะใจที่ได้ย้อน จิตแพทย์สาวทิ้งก้นกลมๆ ลงบนเก้าอี้
ตามเดิม

“ถ้าแม่เธอกลับมาบอกหมอด้วยนะ งั้นเราคุยกันต่อก็ได้ เธอชอบ
วาดรูปมั้ย”

โยคีน้อยส่ายหน้า

“ไม่ลองดูละ เวลาที่ใจเราจดจ่อกับอะไรสักอย่าง เราจะมีสมาธิลืมเรื่องต่างๆ รอบตัวได้ หมอว่า...”

“ผมรู้ว่าหมอจะบอกอะไร ผมไม่ได้บอกว่าจะไม่อยากเจอผี ผมคุยกับผีรู้เรื่องมากกว่าคุยกับคน จริงๆ นะครับ ผมไม่ได้ย้อน”

เธอพยักหน้าก่อนหยิบปากกาขึ้นมาจดอะไรบางอย่างลงในสมุดความเจ็บรอยตัวเข้ามาปกคลุมห้องอยู่นาน ก่อนที่โยศิน้อยจะทำลายมัน

“แม่ผมกลับมาแล้ว” โยศิน้อยบอก หมอจินตนาทำหน้างุน

“จ้ะรอกหมอตรงนี้นะ หมอขอเวลาคุยกับแม่เธอแป๊บหนึ่ง” พุดจบ เธอก็เดินออกไป

ประตูปิดลงเมื่อโยศิน้อยเดินออกมาขึ้นริมหน้าต่าง ผีเด็กชายปิ่นผั่งขึ้นมา ท่าทางเหมือนจิ้งจกไม่มีผิด โยศิน้อยยื่นมือออกไปหวังจะช่วยดึงขึ้นมา แต่มือผีกลับกลายเป็นกลุ่มควันและขาดไปเมื่อโยศิน้อยสัมผัส ผีเด็กพลัดตกลงไปอีกครั้งพร้อมกับเสียงจ๊องแจ

“เป็นไงบ้างคะคุณหมอ”

“เขาเพิ่งผ่านเรื่องแย่ๆ มา คงต้องใช้เวลาปรับตัวหน่อย”

“ก่อนหน้านี้เขาก็เป็น”

“เจ็บแทะนะลูก...เขาจะหายมั้ยะ”

“ดิฉันยังตอบไม่ได้หรอกค่ะ ตอนนี้เขายังเด็ก ยังพอมีเวลาแก้ไข ถ้าปล่อยไว้โตขึ้นมาในสภาพจิตใจแบบนี้ก็น่าเป็นห่วง”

“แล้วจะทำยังไงดีค่ะ”

“คุณคงเคยได้ยินชื่อ โรงพยาบาลสมานจิต”

“...โรงพยาบาลบ้า”

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นทีเดียวหรอกค่ะ เป็นสถานที่ที่มีผู้เชี่ยวชาญด้านนี้โดยเฉพาะ เขาจะทำให้โยศิน้อยดีขึ้น”

“...”

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ดิฉันเคยส่งคนไปที่นั่นหลายคน ส่วนใหญ่กลับมาใช้ชีวิตเหมือนคนปกติทั่วไปได้”

“ฉันขอเวลาหน่อย”

“ไม่เป็นไรค่ะ เอ่อ...คุณนั่งอยู่ตรงนี้ตลอดเวลาหรือเปล่าคะ”

“ฉันพึ่งพาลูกสาวไปทานก๋วยเตี๋ยวมาค่ะ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“...”

เมื่อหมอจินตนาเปิดประตูเข้ามา ฝูเด็กก็ปีนกลับเข้ามาในห้องได้ มันทำท่ากระพือกระเฟียดใส่โยคีน้อยก่อนมุดเข้าไปเล่นได้โต๊ะตามเดิม หมอจินตนามีท่าที่หวาดๆ เธอบอกให้โยคีน้อยกลับบ้านได้ แล้วเธอก็เก็บข้าวของออกไปพร้อมๆ กับเขาด้วยเช่นกัน

3

ตำรวจปีเฒ่ากับชายลึกลับ

กระจกเก่าคร่ำในห้องน้ำวัด สะท้อนเงาบุปผาหวายของผู้ชายในชุดลึเกที่ร้องเอียงอยู่เบื้องหลัง โยคิน้อยแค่เหลือบตามองแต่ไม่ได้ใส่ใจมันเป็นพิเศษ นี่เป็นวันที่เจ็ดแล้วที่พ่อเสียชีวิต เขาเห็นวิญญาณญาติต่างๆ มากมายแต่กลับไม่เห็นพ่อเลยแม้แต่ครั้งเดียว แม้จะรู้สึกแปลก แต่โยคิน้อยเลือกที่จะนิ่งเฉย เพราะไม่อยากให้แม่หนักใจและคิดว่าเขาพ้นเพื่อน

โยคิน้อยรู้ว่า แม่เชื่อที่จิตแพทย์บอกให้ส่งเขาเข้าโรงพยาบาลบ้าง เพียงแต่แม่ไม่กล้าทำร้ายจิตใจเขาเท่านั้นเอง และเขาก็พยายามไม่สร้างปัญหาขึ้นอีก โดยเฉพาะเรื่องผี

เสียงพระสวดดังมาจากศาลาด้านหลัง เกือบชั่วโมงแล้วที่เขากับแม่ พี่ชาย และพี่สาวต้องนั่งส่งฐูปให้กับญาติๆ ที่มาไหว้ศพเป็นครั้งสุดท้าย ผู้คนนับร้อยที่มีทั้งตำรวจ พ่อค้า ครูและเพื่อนๆ ที่โรงเรียน พวกเขาต่างมีความรู้สึกในใจ ทั้งโศกเศร้า สงสาร เฉยๆ และเบื่อหน่าย

หลังจากปักธงปลงกระถาง สิ่ง que ทุกคนทำเหมือนกันก็คือ การส่งยิ้ม
เหือดแห้งมาให้เขา กับพี่ๆ โดยเฉพาะโยคีน้อย ดูจะเป็นเป้าของความรู้จัก
มากที่สุด

‘น่าสงสารจัง ยังเด็กอยู่แท้ๆ กำพร้าพ่อเสียแล้ว’

‘โตขึ้นจะเป็นยังงั้นนะ ยิ่งสติไม่ดีอยู่ด้วย’

‘สงสารแม่เด็ก ต้องเลี้ยงลูกสามคนตามลำพัง ยังดีที่ลูกชายคนโต
ดูแลการเอางาน ลูกสาวยังกับเด็กใจแตก แต่คนเล็กสิ เป็นบ้าอยู่ไม่ใช่
หรือ’

‘ทำไมเด็กคนนี้หัวแดง แม่แอบมีชู้หรือเปล่า’

โยคีน้อยมองผ่านคราบโคลกระระจก ไปยังเส้นผมสีแดงบนศีรษะ
มันไม่ได้แดงจนน่าเกลียด ดูออกจะเป็นสีทองด้วยซ้ำ แต่นั่นแหละ พี่ทั้ง
สองของเขาผมสีดำสนิท แม่ก็ผมดำ พ่อก็ผมดำ มีปู่ของเขาที่เสียชีวิตไป
นานแล้วที่มีผมสีแดง คงเพราะเขาเหมือนปู่ พ่อถึงชอบบอกชอบใจสีผมของ
เขาเป็นพิเศษ และมักพาเขาไปไหนต่อไหนด้วยจนพี่ๆ แอบอิจฉา

...ปู่โค่นล้ออย่างเข้างหรือเปล่า...

โยคีน้อยชักน้ำขึ้นมาลูบผม เขาหมดความพยายามที่จะจัดมันให้
เป็นทรงนานแล้ว

ผีผู้ชายในชุดลิกเย่องเข้ามาทางด้านหลังพร้อมกับเอามงกุฎเพชร
ครอบหัวโยคีน้อย มันสะท้อนแสงพร่างพรายจนแทบตา เด็กชายปี๊ดออก
ด้วยความหงุดหงิด แต่ผีลิกกลับหัวเราะอย่างสนุกสนาน มันกรีดนิ้ว
อย่างกรีดกรายอ้อมมาด้านหน้า ทำให้เห็นดวงตาลึกโบ๋ ใบหน้าดำคล้ำถูก
โปะด้วยแป้งขาววอก ก่อนทับด้วยสีชมพูบางๆ คิ้วถูกเขียนเป็นสันคม มัน
จ้องหน้าโยคีน้อยแล้วยิ้มเยาะก่อนจะร้องบทกลอนออกมาเสียงสูงปรี๊ด

‘เจ้าเด็กน้อยหัวแดง...เจ้าต้องแข่งต้องสาป...จะตกระกำ
ลำบาก...เพราะบาปที่พ่อก่อไว้...มีบุรุษผู้หนึ่ง...เที่ยวตะบึงกวดไล่...ถามหา

เจ้ายกใหญ่...จจะระวังให้ดี...”

โยคิน้อยชนลูกเกรียวขึ้นมาทันที บทกลอนที่ผีลเก็ร้องอยู่นั้นคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญหรือแต่งขึ้นสนุกๆ เขาเห็นบุรุษผู้นั้นแล้ว บุรุษลึกลับที่โผล่เข้ามาทำให้พ่อตกใจจนหักรถชนกับรถสิบล้อ

“เจ้าพูดเรื่องอะไรกัน” โยคิน้อยเอ่ยถาม เขายอมให้ผีลเก็สวมมงกุฎให้โดยไม่ต่อต้าน มันยิ้มให้อย่างมีเลศนัยก่อนหยิบพู่สีขาวยาวเหมือนดอกอ้อขึ้นมาเสียบมงกุฎ โยคิน้อยหันไปตวาดก่อนจะถูกมันผัดหน้าให้ด้วยแป้งสีชมพู

“หยุดเล่นก่อนได้มั๊ย!! บอกมาเดี๋ยวนี้ ที่เจ้าร้องเมื่อก็มันหมายความว่าไง?”

“อะอะโววายอะไรกัน”

โยคิน้อยถอนตัวออกจากกระจกเมื่อประตูห้องน้ำบานหนึ่งเปิดออก ชายร่างท้วม ใบหน้าดูอ้วนๆ ก้าวออกมา ตัวเขาสูงใหญ่กว่าคนทั่วๆ ไป...ลุงอวบนั่นเอง

“แหย่น้อยนะจ๊ะ” ลุงอวบเอ่ยทัก กลืนเหล้าคูล้งออกมากับน้ำเสียง โยคิน้อยเงยหน้าขึ้นสบตา ผีตนหนึ่งไซเซตามลุงอวบออกมา มันพุงตัวเกาะขอบอ่างล้างหน้าแล้วอ้วกของเสียออกอย่างน่าเกลียด

“ขอโทษนะ...ลืมไป เธอคงไม่มีอารมณ์ขัน...ฉันก็เหมือนกัน” ลุงอวบตบไหล่โยคิน้อยเบาๆ ผีขี้เมาพุงตัวเองลุกขึ้น มันยื่นหน้าซบแก้มลุงอวบคล้ายคู่รักจู๋จี้กัน แต่แท้จริงมันต้องการสูดดมกลิ่นเมรัยที่ระเหยออกมาพร้อมลมหายใจของลุงอวบต่างหาก

“ลุงอวบอยู่ในห้องน้ำนานแล้วหรือครับ” โยคิน้อยเอ่ยถาม เขากำลังพะวักพะวนอยู่กับผีลเก็ที่รำคาญขายห่างออกไปทุกที ถ้าเขาตามไปคงถูกมองว่าบ้าอีกตามเคย

ลุงอวบเปิดก๊อกน้ำแล้ววกขึ้นมาล้างหน้า มีอ้วกผีติดขึ้นมามีด้วย

“น่าจะจัดผ้าป่าหาทุนมาสร้างห้องน้ำให้วัดบ้างนะ”

ลุงอวบบ่นก่อนดึงชายเสื้อเชิ้ตสีดำนี้อันมาเช็ดหน้า ทำให้เห็นเส้นแสบบนหนังเห็นบออยู่ที่เอว

“ลุงกินเหล้าในวัด” เด็กชายท้วงด้วยน้ำเสียงตำหนิ

“นอกจากพ่อเธอแล้วก็มีมันนี่แหละที่เป็นเพื่อนลุง...หมอจินตนาว่า ings้าง” ลุงอวบเปลี่ยนเรื่อง โยคีน้อยไม่แปลกใจที่ลุงอวบรู้เรื่องที่เขาไปหาหมอจินตนา เพราะลุงอวบสนิทกับครอบครัวเขามากที่สุด เมื่อพ่อเสียชีวิตลง ลุงอวบก็รับภาระจัดการเรื่องงานศพและคอยให้คำปรึกษาต่างๆ เพราะลำพังแม่คนเดียวคงไม่สามารถประคับประคองสถานการณ์เลวร้ายนี้ไว้ได้แน่

“อย่าพูดถึงเธอเลยครับ” โยคีน้อยบอกสั้นๆ เขากวาดตามองหาผีลึง แต่มันไม่อยู่แล้ว

“เมื่อกี้โยคีน้อยพูดกับใคร”

“บอกไปลุงก็คงไม่เชื่อ”

“ผีละสิ”

โยคีน้อยสบตาลุงอวบด้วยความสงสัย ลุงอวบไม่เคยล้อว่าเขาบ้าเลยสักครั้ง

“ผีลึงมันบอกว่ามีใครคนหนึ่งตามหาผมอยู่”

“หรื”

โยคีน้อยไม่เข้าใจว่าอาการแค้นหัวเราะแบบนี้หมายถึงอะไร เขาจึงพูดต่อ

“ผมเห็นมัน...วันนั้นผมบอกพ่อแล้วว่า มีใครคนหนึ่งตามเรามา ผมไม่แน่ใจว่าเป็นคนหรือผี แต่พ่อไม่เชื่อ”

“หน้าตามันเป็นยังไง” ลุงอวบถามก่อนดึงขูดเกล้าจากเอวขึ้นมาเปิดตีม ผีชีเม้าอำปากหวอรอยดน้ำที่ไหลลงมาจากปลายคางลุงอวบ

มันตัวดีลันรับเหล่าหยดนั้นไว้ทันก่อนที่หยดเหล่านี้จะตกถึงพื้น

“ผมบอกไม่ถูก รู้แต่ว่าผมไม่เคยกลัวอะไรเท่ากับเขามาก่อนเลย”

ลุงอวบนิ่งไปครู่ใหญ่ ทำท่าจะยกเหล่าชิ้นต้มอีก ผีขี้เมาเดินเหินเยาะอยู่ข้างๆ ลุงให้ลุงอวบต้มเผื่อจะได้รับส่วนแบ่งบ้าง แต่ลุงอวบเปลี่ยนใจ

“พระสวดเสร็จแล้ว ไปกันเถอะ” ลุงอวบเหินบวดเหล่าไว้ที่เอาจตามเดิม ก่อนจุมมือโยคิน้อยเดินออกไปจากห้องน้ำ ผีขี้เมาถึงทั้งผมตัวเอง ก่อนทั้งตัวลงนั่งพับพื้นด้วยความผิดหวัง เหมือนนักฟุตบอลที่ยิงลูกโทษไม่เข้า

ภาพเมรุเผาศพตระหง่านอยู่เบื้องหน้า มันดูเด่นกว่าศาลาการเปรียญ และสิ่งก่อสร้างอื่นๆ รวากับว่าเตาเผาศพนั้นเป็นศูนย์รวมของวัด ผู้คนในชุดดำเริ่มลุกเดินต่อแถวไปยังบันไดเมรุที่มีแม่ พี่ชาย และพี่สาวยืนอยู่

แม่ของโยคิน้อยชื่อฉันทรี แม่เป็นคนสวย แม่อายุสี่สิบสองแล้ว แต่แม่ยังรักษารูปร่างได้ดี และดูสูงเพรียวมากขึ้นเมื่ออยู่ในชุดดำ ผมแม่ดำตัดเป็นลอนเรียกกับตันคอกขาว ใบหน้าหม่นเหมือนดวงตาที่สะท้อนความโศกเศร้าและท้อแท้ แต่แม่ก็แสวงทำเป็นเข้มแข็งได้อย่างแนบเนียน

พี่ชายชื่อชาตรี อายุมากกว่าเขาสี่ปี ร่างกายกำยำ กำลังแตกเนื้อหนุ่ม ชาตรีเป็นคนพูดน้อย จริงจังกับชีวิต และไม่ชอบสูงส่งกับใคร โดยเฉพาะกับโยคิน้อย

ส่วนพี่สาวเป็นคนขี้ไวยวาย อายุมากกว่าเขาสองปี เธอชื่อโนรี ทุกคนต่างบอกว่าเธอเป็นคนสวย ยิ่งโตก็ยิ่งสวย นั่นเองที่ทำให้แม่เป็นห่วง แม่มักจะตามติดลูกสาวไปเหมือนเงา แต่ถึงขนาดนั้น โนரியังแอบหนีเที่ยวกับเพื่อนได้บ่อยๆ ยิ่งแม่เข้มงวดก็เหมือนยิ่งท้าทายให้เธอได้พิสูจน์ความสามารถเชิงหลบหลีกหลอกลวงของเธอมากขึ้น ต่อหน้าเพื่อนๆ เธอชอบทำตัวว่าเร่เป็นนางเอกละครเกาหลี เมื่ออยู่ต่อหน้าแม่ เธอดูไร้เดียงสาเหมือนนางเอกละครญี่ปุ่น แต่เมื่ออยู่กับโยคิน้อย เธอกลับเป็นนางมาร

ร้ายที่มองเขาเป็นเหมือนไขมันหน้าท้องที่น่ารังเกียจ

ดูเหมือนโยคีน้อยจะเป็นที่รองรับอารมณ์ของใครต่อใคร ไม่ว่าจะที่บ้านหรือที่โรงเรียน สิ่งเหล่านี้เองที่ทำให้เด็กชายเปิดรับโลกที่คนอื่นมองไม่เห็นไว้อย่างเต็มที่

“ลูจอบไม่เชื่อผม”

เด็กชายบอกออกมาด้วยความผิดหวัง ชายร่างท้วมกุมมือเขาไว้พร้อมกับบีบเบาๆ

“จัดการงานศพเรียบร้อยแล้วไปอยู่กับลุงใหม่”

“ทำไมครับ”

ทั้งสองจ้องหน้ากันนิ่งครู่หนึ่ง

“เราน่าจะเข้ากันได้ดี...” ลูจอบใช้มือบวมๆ ของแกชยี่ผมโยคีน้อยเบาๆ ก่อนเดินเข้าไปในศาลาที่ตอนนี้ผู้คนลุกยืนต่อคิวเป็นแถวยาว โยคีน้อยตามไปติดๆ

“ลุงคิดว่าผมจะสร้างปัญหาให้แม่กับพี่ๆ ไหม้ย?”

ทุกคนในศาลาหันมามองคนทั้งสองด้วยความตกใจ เด็กชายส่ายหน้าด้วยความผิดหวัง

ลูจอบไม่เคยล้อเขาเรื่องผี แต่เขาก็คิดเหมือนคนอื่นๆ นั้นแหละ

“ลูจอบเชื่อไหม้ยที่ผมเล่าให้ฟัง” เด็กชายน้ำตาไหลพราก จนกระทั่งผู้คนต่างเข้ามามุงด้วยความสนใจ

‘ใครก็ได้ เอาชี้เมากับเด็กบ้านนี้ออกไปที่’

‘รู้ว่ามันบ้ายังไปแกล้งมันอีกทำไม’

‘พอกันเลยทั้งคนเมาทั้งคนบ้า’

‘งานพอมันแท้ๆ ยังกล้าอาละวาดอีก’

‘ทำไมไม่ส่งเข้าโรงพยาบาลบ้าให้รู้แล้วรู้รอดไปนะ’

‘ทำไมไม่ส่งสารเด็กบ้านนะ แค่นี้เขาก็แะพอแล้ว’

“ลุงไม่เชื่อใช้มัยว่าไม่มีใครเบื้องหลังการตายของพ่อ!?” โยคิน้อยกล่าวอย่างดัดพ้อ

ลุงอวบรู้ตัวว่าเป็นเป้าสายตาแล้วก็ไม่สบายใจ แกว่พยายามเข้ามาปลอบให้โยคิน้อยเงียบเสียงลง

“ลุงเห็นที่เกิดเหตุแล้วนะ ที่นั่นไม่มีใคร มีแต่พ่อของเธอที่กอดเธอไว้แนบอก เขายอมให้ชิ้นส่วนของรถกดทับเพื่อไม่ให้เธอเป็นอันตราย...ได้คนขับมันหนีไปแล้ว ที่นั่นไม่มีใครอื่น”

“มันไม่อยู่แล้ว ตอนที่ลุงมาถึงนะ”

“เกิดอะไรขึ้นคะ” แม่เดินเข้ามากอดโยคิน้อยเอาไว้ เธอมองเขาด้วยแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักเช่นเคย

“เราเข้าใจผิดกันนิดหน่อย” ลุงอวบบอกด้วยความเกรงใจ ก่อนก้มลงสบตากับหลานชาย

“ลุงไปก่อนนะ”

พูดจบ ลุงอวบก็หันหลังเดินออกไป แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อโยคิน้อยหวีดเสียงร้องขึ้น

“ลุงไม่เชื่อผม!! มีใครคนหนึ่งจ้องมองเราอยู่ มันโผล่มาตัดหน้ารถ ลุงอวบกลับมาคุยกันก่อน!!”

ลุงอวบตัดสินใจเดินต่อไป แต่แล้วก็เกิดเสียงดังโพละขึ้นพร้อมกับร่างลุงอวบสะดุ้งจนตัวลอย หยาดน้ำไหลซึมจากเอวอาบต้นขาจนกางเกงชุ่ม เศษแก้วร่วงหล่นลงใต้ขากางเกง ทุกคนจ้องมองเป็นทางเดียวกัน

“คุณเอาเหล้ามากินในวัดเหรอ” ชายคนหนึ่งซึ่งโยคิน้อยรู้ว่าเขาเป็นผู้กำกับสถานีตำรวจที่พ่อกับลุงอวบสังกัดอยู่เอ่ยขึ้น ลุงอวบยังอยู่ในอาการตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก

โยคิน้อยสาวเท้าเข้าไปหาอย่างเชื่องช้า น้ำเหล้าไหลรวมเป็นบ่อเล็กๆ ข้างรองเท้าลุงอวบตอนที่โยคิน้อยเดินไปถึง เด็กชายทรุดลงนั่งยองๆ

แล้วจึมนิ้วลงไปบนน้ำวาดเป็นรูปวงกลมก่อนลากเส้นตรงตัดผ่ากลาง

‘อะไรกัน รูปอะไร’

‘ไม่ใช่เบบลูกขึ้นหระอ’

‘ดวงอาทิตย์ผ่ากลาง?’

‘น่าอายจริงๆ พรุ่งนี้ต้องโดนเพื่อนที่โรงเรียนล้อแน่ๆ...ไอน้องบ้า’

“มันวาดรูปนี้ทิ้งไว้ก่อนเดินหนีไป”

โยคีน้อยเงยหน้าขึ้นมามอง ลูกอวบหน้าขาวซีดขึ้นมาจนเห็นได้ชัด

“ขอโทษนะคะ” แม่เดินเข้ามาดิงตัวลูกชายให้ลุกขึ้น

“พระรออยู่นะลูก ขึ้นไปบนเมรุเถอะ”

แม่ออกแรงจุกโยคีน้อยออกไปท่ามกลางสายตาสงสัยของผู้คน

โยคีน้อยไม่เห็นลูกอวบแล้วตอนเดินขึ้นไปบนเมรุ หลังจากเสร็จสิ้น

พิธีกรรมทางศาสนา สัปเหร่อก็ดันโรงศพที่มีพ่อนอนอยู่เข้าไปในเตาเผา
แม่วางดอกไม้จันทร์เป็นคนแรก ตามด้วยพี่ชาติรี พี่โนรี เด็กชายก้มหน้า
จุดธูปเดินเข้าไปวางดอกไม้จันทร์ เขารู้ว่าทุกสายตาของคนในงานกำลัง
จ้องมองเขาอยู่ กระแสความคิดอื้ออึงในอากาศจนแยกแยะไม่ออก แต่
เด็กชายพยายามไม่สนใจความรู้สึกเหล่านั้น ไม่สนใจความคิดของพี่สาวที่
มักจะด่าทอน้องชายอยู่ในใจตลอดเวลา ไม่สนใจความเจ็บที่ปราศจาก
ความรู้สึกนึกคิดของพี่ชาย เขาวางดอกไม้จันทร์ลงหน้าเตาเผาและคิดแต่
เพียงว่า อยากเจอพ่ออีกสักครั้ง ไม่ว่าจะด้วยรูปแบบไหนก็ตาม...

‘...สวัสดิ์...เด็กน้อย...’

โยคีน้อยชะงัก ก่อนกวาดสายตามองพื้นที่รอบๆ ด้วยความสงสัย

‘หิ...หิ...หิ...’

“เสียงหัวเราะของใครกัน” โยคีน้อยมองซ้ายมองขวา แล้วเขาก็
เห็นชายในชุดคลุมสีน้ำตาลยืนอยู่ท่ามกลางผู้คนที่มีพร้อมใจกันแต่งชุดดำ
ชายคนนั้นค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมามอง เมื่อได้สบตา โยคีน้อยถึงกับแข็งทื่อ

เหมือนท่อนไม้

เขาอยู่คนเดียว...บุรุษลึกลับคนนั้น...โยคิน้อยตั้งสติได้ก็ทำท่าจะวิ่งตรงเข้าไปหา แต่ต้องชะงักเมื่อรับรู้ถึงปฏิกิริยาของคนในงาน

‘มันจะทำอะไรของมันอีก’

‘ไต่บ้านมันเป็นอะไร’

‘อย่านะ แคนี่ก็อายเขามากพอแล้ว’

‘โยคิน้อย เป็นอะไรลูก’

โยคิน้อยละส่ายตาจากชายคนนั้น เขาไม่เห็นมัน...เขาต้องไม่เห็น

มัน...

4

ภาพปริศนา

ลุงอวบนั่งตัวแข็งทื่อในห้องเช่าเก่าๆ ที่เต็มไปด้วยขยะ
เขาเองก็เหมือนขยะ เพียงแต่หายใจได้เท่านั้น

หลังจากที่เลิกกับเมีย ลุงอวบก็มาเช่าอยู่ในบ้านไม้หลังเล็กกลาง
สลัมเสื่อมโทรม ทั้งที่จริงก็พอมีเงินเก็บอยู่บ้าง แต่เขาเลือกที่จะมีชีวิตอยู่
อย่างนี้ อยู่ในห้องที่มีหน้าต่างบานเดียว มีเตียงเล็กๆ มีตู้เสื้อผ้าที่ทำขึ้น
จากไม้อัดเก่าๆ และโต๊ะทำงานที่ใหญ่คับห้องจนแทบไม่เหลือช่องทางเดิน

เสียงกลุ่มซี้เมาร้องเพลง ‘วณิพกพเนจร’ อยู่ในตรอกข้างๆ ทั้งเคาะ
ขวด ทุบป๊อบเข้าจังหวะอย่างสนุกสนาน พวกเขาเป็นคนที่อ้างตัวว่ายากจน
แต่มีเงินซื้อเหล้ากินทุกคืน

สุราคือยาวิเศษที่สามารถเจือจางความทุกข์ให้เบาบางลงได้ แม้
นานไปมันจะกลายเป็นยาพิษที่ทำร้ายร่างกาย แต่พวกเขาก็นอนดีดึ่มมัน
เข้าไปด้วยทัศนคติอันโง่งม

ลมตึกพัดเข้ามาทางหน้าต่างกระแทกปฏิทินปลิวกระทบกับผนัง แต่ลู่อวบยังจมนิ่งอยู่กับภาพสัญลักษณ์ตรงหน้า ภาพวงกลมมีเส้นตรงผ่ากลาง มันถูกเขียนขึ้นด้วยเลือด...เลือดของเด็กอายุเพียงเจ็ดขวบ ลู่อวบเห็นภาพนี้ครั้งแรกเมื่อสี่ปีปีก่อน แต่วันนี้เขากลับได้เห็นมันอีกครั้งจากมือของโยคิน้อย...

ลู่อวบคว้าขวดเหล้าขึ้นมาเปิดดื่ม อาศัยเสียงเพลงจากกลุ่มซีเมาเป็นกับแกล้ม แม้จะชอบดื่มเหล้าเหมือนกันแต่ลู่อวบไม่เคยคิดจะเข้าไปขอร่วมวงด้วย เขาพอใจที่จะดื่มอยู่เงียบๆ อย่างเดียวดาย ปลอ่ยให้ความเหงาและความเจ็บปวดจากอดีตกัดกร่อนจิตใจ

...อดีตอันขมขื่นคือเพื่อนแท้ที่ไม่เคยห่างหายไปไหน...

ลู่อวบถอนใจยาวจนพุงกระเพื่อม เพื่อนแท้กำลังทำหน้าที่ของมันอยู่อย่างเต็มที่

เมื่อสี่ปีปีก่อน ลู่อวบกับครอบครัวเป็นตำรวจคู่หูที่มาแรงที่สุด พวกเขาถูกจับตามองด้วยความสนใจจากผู้ใหญ่ในกรม ทั้งคู่สังกัดในหน่วยปราบปรามยาเสพติด แต่แล้วอนาคตของคนทั้งสองต้องดับวูบเพราะภาพสัญลักษณ์ประหลาดนี้เพียงภาพเดียว

คืนนั้น สายรายงานว่าจะมีพ่อค้ายาบ้ารายใหญ่ขนยาบ้าจากเชียงใหม่เข้ากรุงเทพฯ พวกเขาตั้งด่านสกัดเป็นระยะตั้งแต่ลำปางจนถึงอยุธยา แต่พ่อค้ายาบ้าก็สามารถหลบหลีกมาได้จนถึงด่านสุดท้ายคือด่านรังสิต ซึ่งมีลู่อวบกับครอบครัวประจำการอยู่ พ่อค้ายาบ้าทำงานกันเป็นขบวนการ พวกเขาสับเปลี่ยนรถหลายคันและหลายจุดจนตำรวจสืบสน การขนยาบ้าใช้คนเพียงไม่กี่คนซึ่งเป็นคนที่พวกเขาเชื่อใจมากที่สุด สายของตำรวจจึงถูกสลัดออกไปจากขั้นตอนตั้งแต่เริ่มต้น

ลู่อวบจำได้ดีว่ากลางดึกคืนนั้น รถสแตชันวากอนสีดำคันหนึ่งแล่น

ฝ่าความมืดมาด้วยความเร็วสูง เมื่อถึงบริเวณด้านตรวจ รถกลับเพิ่มความเร็วจนจนตำรวจที่ประจำการอยู่ต้องวิ่งหนีกันจ้าละหวั่น ป้ายไฟที่มีข้อความ ‘หยุดตรวจ’ ถูกชนพังยับ ลุงอวบกับครองธรรมวิ่งขึ้นรถสายตรวจแล้วขับตามไปอย่างรวดเร็ว

ถนนวิภาวดีรังสิตคือนั่นเจียบสัด ไม่มีรถอื่นวิ่งบนถนน ลุงอวบเปิดสัญญาณไซเรนเตือนให้หยุด แต่พ่อค้ายาบ้ากลับสนองตอบด้วยประกายไฟจากกระบอกปืน ลูกกระสุนทะลุกระจกหน้ารถระหว่างกลางของคนทั้งสอง พวกเขาจึงตัดสินใจใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดคือ วิสามัญฆาตกรรม ครองธรรมสาดกระสุนตอบได้เป็นชุด ลุงอวบที่รีบหน้าที่พลซบยังอุตส่าห์ใช้มืออีกข้างหยิบปืนขึ้นมายิง ตอนนั้นเขาไม่รู้หรอกว่ากระสุนของใครที่ยิงโดนล้อรถคันข้างหน้าจนพลิกคว่ำ รถสีดำโถกไปตามถนนไกลกว่าสี่สิบเมตร สะเก็ดไฟจากแรงเสียดสีพุ่งออกมาเป็นสาย

ลุงอวบเหยียบเบรกจนมิด เมื่อมันหยุดนิ่ง ทั้งสองจึงพุ่งเข้าไปหา แต่แล้วเสียงปืนก็ผุดขึ้นมาจากที่หนึ่งคนขับของรถคันที่นอนนิ่งอยู่ ลุงอวบกระโดดหลบชนกับขอบฟุตบาท วินาทีนั้นเขาคิดว่ากระดุกซี่โครงหักไปแล้ว แต่ด้วยสัญชาตญาณ ลุงอวบกับครองธรรมก็พร้อมใจกันสาดกระสุนเข้าใส่รถพ่อค้ายาบ้าจนกระสุนหมดแม็ก

แล้วความเจียบก็เข้ามาครอบคลุมพื้นที่อย่างยาวนาน

ครองธรรมเดินนำไปยังรถที่นอนพลิกคว่ำอยู่ ทั้งสองช่วยกันจัดประตูที่บุบป้อออก แล้วร่างไร้วิญญาณของพ่อค้ายาบ้าก็ล้มลุกออกมาพร้อมกับเด็กชายที่บาดเจ็บสาหัส ทั้งตัวเปื้อนไปด้วยเลือด สายตาของเด็กที่มองมาทำให้เขาขนลุก มีน้อยๆ นั่นค่อยๆ ซีดเขียนเส้นวงกลมแล้วลากเส้นตรงตัดผ่านก่อนจะแน่นิ่งไป...มันหมายถึงอะไรกันแน่...

ไม่กี่นาทีต่อจากนั้น ขบวนนักข่าวก็กระหึ่มเข้ามาล้อม พวกเขามุ่งไปที่ไต่ถามความไม่ชอบมาพากล มีสายตาแหลมคมในการจับผิด แล้ว

ลู่อวกับครองธรรมก็ตกเป็นจำเลยของสังคมในข้อหาใช้ความรุนแรงเกินกว่าเหตุ การตายของเด็กชายถูกชูขึ้นมาขายบนหน้าหนังสือพิมพ์ ตำรวจทั้งกรมวิ่งวุ่นแก้ตัว แต่นานที่นั่น สังคมพร้อมใจกันประณามนโยบายใช้ความเด็ดขาดว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงและไม่เหมาะสม ทั้งสองถูกย้ายออกจากพื้นที่ ถูกตองจนไม่ได้พูดไม่ได้เกิด ตำแหน่งทางราชการหยุดนิ่งที่ยศดาบตำรวจ...แม้กรมตำรวจจะเปลี่ยนชื่อเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่เขายังเป็นดาบตำรวจอยู่เช่นเดิม

ดาบตำรวจอวบขี่มา ถูกเมียทิ้ง และมีชีวิตที่น่าสมเพชประจำสถานที่ตำรวจขอมชื่อ

เสียงเพลง ‘วณิพกพเนจร’ วนกลับมาเล่นซ้ำเหมือนแผ่นเสียงตกร่อง เมื่อลู่อวทั้งตัวลงนอนบนที่นอนเหม็นอับ ครองธรรมตายแล้วด้วยอุบัติเหตุรถชนกับรถสิบล้อ ถ้าโยคิน้อยไม่เขียนภาพปริศนานั้นให้ดู เขาก็ไม่จึกคิดเลยว่า ลักษณะการพลิกคว่ำของรถนั้น เหมือนสเตชันวากอนสีดำของพ่อค้ายาบ้าต่อนั้นไม่มีผิด

“**ลูจไม่เชื่อใช่ไหมว่าไม่มีใครอยู่เบื้องหลังการตายของพ่อ!**”

เสียงโยคิน้อยดังแทรกเข้ามา ชายลึกลับคนนั้นเป็นใคร สัญลักษณ์วงกลมผ่าครึ่งถูกตีความแพร่หลายในช่วงนั้น แต่ก็เพียงการคาดเดาทุกคนที่ติดตามข่าวย่อมรู้เรื่องสัญลักษณ์นี้ดี จนถึงทุกวันนี้มันยังปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษหนังสือพิมพ์เก่าในหอสมุดแห่งชาติ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีคนโรคจิตสักคนนำรูปภาพนั้นมาเป็นสัญลักษณ์ในการประกอบอาชญากรรมของตัวเอง...ไม่แน โยคิน้อยอาจจะเห็นภาพนี้จากหนังสือพิมพ์เก่าที่พ่อของเขาตัดเก็บเอาไว้ก็ได้ เขาเองยังตัดเก็บเอาไว้เลย ข่าวและภาพนั้นคงรบกวนจิตใจเขามากเกินไป

‘**เด็กหนอเด็ก...**’

ลู่อวบถอนใจยาวก่อนหลับหลับไป

ในฉากราตรีอันมืดดำ พลันปรากฏแสงสว่างเจิดจ้าเมื่อนิดา
ภรรยาของเขาปรากฏตัวขึ้น ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยคราบน้ำตา เธออุ้ม
เด็กหญิงไว้แนบอก เด็กกำลังร้องไห้

“เธอไม่ใช่ลูกคุณ” คำพูดเรียบง่ายแต่มีฤทธิ์านุภาพมากกว่า
กระสุนปืนแทงทะลุจิตใจลู่อวบจนขาดวิน...ทำไมเด็กจะไม่ใช่ลูกของเขา
ในเมื่อเขาเป็นสามีของเธออย่างถูกต้องตามกฎหมาย

“คุณหายไปไหน เมื่อฉันต้องการให้คุณอยู่เคียงข้าง”

“คุณไม่อยู่เมื่อฉันถูกตราหน้าว่ามีสามีเป็นฆาตกร”

“คุณไม่อยู่ตอนที่ธนาครบุกยึดบ้าน”

“คุณไม่อยู่ในวันที่ฉันถูกหวน”

“คุณไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันจะอยู่ยังไง ชีวิตคุณมีแต่เหล้ากับงาน เธอ
ไม่ใช่ลูกคุณ!!”

หลังจากนั้นเขาก็ถูกฟ้องหย่าและระเห็จออกมาจากบ้านหลังใหญ่
พร้อมกับภาพครอบครัวที่กลายเป็นเพียงอดีต

ลู่อวบสะดุ้งขึ้นกลางดึก รู้สึกคอแห้งผาก ทั้งห้องไม่มี
ของเหลวอย่างอื่นที่พอจะดื่มได้นอกจากเหล้า เขาเปิดฝาขวดแล้วยกขึ้น
ดื่มอีกใหญ่ ความร้อนแผ่ผ่านลำคอถึงกระเพาะอาหาร จากนั้นมันก็
กระจายไปทั่วสรรพางค์กาย ความง่วงถูกขับไล่ออกไปอย่างสิ้นเชิง แล้วลู่อว
บต้องตกใจสุดขีด เมื่อเห็นเงาของใครคนหนึ่งงูบไหวอยู่ขอบหน้าต่าง
มันกระโจนฝ่าความมืดออกไปอย่างรวดเร็วเหมือนแมวสีน้ำตาล...แต่มันเป็น
คน...

...คนในชุดคลุมสีน้ำตาล...

ลูงอวบทะเล็งตัวออกจากเตียงนอน เขาหลับไปทั้งที่ไฟในห้องยังเปิดอยู่ ภาพที่เห็นชัดเจนเกินกว่าจะอ้างว่าตาฝาด เขาเดินออกไปสำรวจบริเวณหน้าต่าง ไม่มีรอยงัดแงะเพราะเขาเปิดมันทิ้งไว้ เบื้องล่างไม่มีวิวแนวของใครสักคน ไม่มีเสียงเพลง ‘วณิพกพเนจร’ กลุ่มขี้เมาคงหลับไปแล้ว ทั้งที่สลัมเจียบสด...ในห้อง หนังสือพิมพ์ยังวางอยู่บนโต๊ะตามเดิม มีแต่ตู้เสื้อผ้าเท่านั้นที่ถูกรื้อกระจาย ประตูตู้เปิดกว้าง เสื้อผ้าหลายตัวกองเกลื่อนพื้น กลิ่นอะไรบางอย่างลอยปะทะจมูกเมื่อลูงอวบเดินไปถึง มันไม่ใช่กลิ่นอับ แต่เป็นกลิ่นของสีสเปรย์ต่างๆ ไป ลูงอวบพยายามรื้อกองเสื้อผ้าเพื่อหาที่มาของกลิ่น

แล้วเขาต้องชะงัก เมื่อพบว่า ภาพถ่ายของเขา ภรรยา และลูกสาว ซึ่งติดไว้ในส่วนลึกสุดของตู้ถูกพ่นทับด้วยสีสเปรย์สีแดง เป็นรูปวงกลม ล้อมรอบและมีเส้นตรงตัดผ่าน

...ใครกันที่这么做...

...มันต้องการอะไร...

5

น้ำตาแม่

นาฬิกาบนผนังบอกเวลาตีสอง ขณะที่โยคีน้อยเพ่งมอง

ปรากฏการณ์แปลกประหลาดบนท้องฟ้า เมฆสีแดงที่บม้วนตัวเป็นเกลียวเหมือนพายุทอร์นาโดกำลังหยั่งรากลงบนผืนดินตรงสวนสาธารณะหน้าบ้าน ทิวพื้นที่เงียบสงัด ไม่มีเสียงสัตว์กลางคืนร่ำร้องแม้แต่ตัวเดียว ลมเงียบสงบ อากาศร้อนอบอ้าวจนแทบหายใจไม่ออก ขณะที่เสียงฮัมฮัมของใครคนหนึ่งวนเวียนอยู่รอบๆ บริเวณ โยคีน้อยรู้สึกว่าเป็นเจ้าของเสียงอยู่ไม่ไกลเลยสักนิด เพียงแต่เขาจับทิศทางของเสียงนั้นไม่ได้เลย

...มันเป็นอย่างนี้มาเกือบชั่วโมงแล้ว...

โยคีน้อยนั่งมองภาพประหลาดนั้นบนโน้ตชีตหน้าต่าง เขาถอนหายใจลึกๆ ทั้งคืน ตั้งแต่ได้พบกับชายลึกลับในชุดคลุมสีน้ำตาล เขาก็รู้สึกหวาดผวามากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ดวงตาสีขาวเจิดจ้าบนใบหน้าดำมืดคล้ายผ้าคลุมสีดำที่มีรอยขาด แต่มันมีพลังบางอย่างที่ปลุกสัญชาตญาณ

ดิบในร่างกายให้ลุกตื่น เขากลับ...กลับบางสิ่งบางอย่างในดวงตาคู่นั้น
ดวงตาที่กรวดกรี้ยวและอาฆาตแค้น

แล้วโยคิน้อยต้องชนลูกเกรียวไปทั้งตัว เมื่อเสียงสวดเร่งจังหวะขึ้น
อย่างเร่งร้อน น้ำเสียงกระแทกกระทั้นจิตใจจนจะพรากวิญญาณให้หลุด
ออกไปจากร่าง พร้อมกันนั้น ที่สวนสาธารณะปรากฏกลุ่มควันสีเทาหนา
ทึบ ในกลุ่มควันนั้นกำลังเกิดการเคลื่อนไหว เด็กชายเพ่งตามองอย่างไม่
ลดละ มันไม่ใช่กลุ่มควันทั่วไปอย่างที่เคยเห็น แต่มันคือดวงวิญญาณนับ
ร้อยนับพันที่มาชุมนุมกันอยู่ภายใต้เสียงเรียกที่เต็มไปด้วยพลังอำนาจ
...พวกมันกำลังเคลื่อนตัวมาที่นี่

โยคิน้อยกระโดดลงจากโต๊ะ กลุ่มควันจางหายไปแล้ว เหลือแต่
ขบวนภูติผีที่มีตัวตนชัดเจนกำลังเดินตัวแข็งทื่อผ่านสนามหญ้ามาที่บ้าน
ของเขา เด็กชายเพ่งมองสีหน้าของดวงวิญญาณเหล่านั้นอย่างพิลึก
พิการณา มีผีเล็กกับผีขี้เมาที่เคยเห็นในวัดร่วมอยู่ด้วย แต่วิญญาณซึ่งอยู่
แถวหน้าสุดที่เขา มองอยู่ขณะนี้ดูคุ้นตา แล้วน้ำตาของเด็กชายก็ไหลอาบ
แก้ม เมื่อแสงจันทร์ต้องใบหน้าผีตนนั้นจนเห็นได้ชัดเจน

“พอ...” โยคิน้อยอุทานเสียงสั้น แต่ก่อนที่เขาจะตัดสินใจทำอะไร
ลงไป ก็มีเสียงแทรกขึ้น

“ระวังหน่อยสิ เดี่ยวพวกมันก็ตื่นกันหมดหรอก”

“โอ๊ย...อีกตั้งไกล”

“นั่นแหละ อย่าซุ่มซำอีกแล้วกัน”

“รู้แล้วว้า...แค่รูดน้ำมันแล้วจุดไฟ”

โยคิน้อยตกใจจนสะดุ้ง ใครกำลังจะเผาอะไร...

บ้านของโยคิน้อยเป็นบ้านเดี่ยวสองชั้นทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่มี
หลังคารูปสามเหลี่ยมครอบ ตั้งอยู่กึ่งกลางของหมู่บ้านจัดสรร ใกล้เคียงสวน
สาธารณะ สระว่ายน้ำ และสโมสร เด็กชายทอดสายตามองผ่านแสงจันทร์

เรือเรือไปตามถนนหน้าบ้านที่มีรถจอดเป็นแถวยาว เงาตะคุ่มของชายสองคนกำลังลัดเลาะผ่านต้นปาล์มข้างสระว่ายน้ำมาอย่างรีบเร่ง พวกเขาหัววัดอุบงอย่างไวในมือ โยคีน้อยมองไม่ออกแต่พอจะเดาได้ว่าน่าจะเป็นแกลลอนน้ำมัน ทั้งสองคนก้าวผ่านสวนสาธารณะฝ่ากลุ่มวิญญูณมาอย่างไม่รู้สึกรู้สา...ใช่แน่...พวกนั้นมุ่งมาที่บ้านของเขา

โยคีน้อยทะลึ่งตัวออกจากขอบหน้าต่าง ฟุ้งไปยังสวิตช์ไฟบนผนัง พริบตาต่อมา ทั้งห้องก็สว่างไสว

“เฮ้ย! หลบ”

“โอ้ย! ระวังหน่อยสิ เดี่ยวน้ำมันก็หกหมดหรอก”

“พวกมันตื่นแล้ว...”

โยคีน้อยวิ่งออกจากห้องนอนไปหุบประตูห้องพี่ชาย

“พี่ชาติรี! ตื่นๆ มีคนร้าย!!” จากนั้นก็วิ่งไปหุบประตูห้องพี่สาว แต่ยังไม่ทันจะพุดอะไร แม่ก็ถลันออกมาจากห้องนอนของเธอ

“แผ่นแกะะ! พวกมันรู้ตัวแล้ว”

“มันรู้ได้ไง หรือไอ้นั่นมันหักหลังเรา!?”

“ไว้คุยทีหลัง...ไป!”

“โยคีน้อย! มีอะไรลูก ทำไมต้องโวยวายขนาดนั้น” แม่โผล่เข้ากอดลูกชายไว้แนบอก

“พวกมันไปแล้ว มีคนจะเผาบ้านเรา!”

“เป็นบ้าอะไรขึ้นมาอีกล่ะ รู้มั๊ยนี่มันกี่โมงก็ยามแล้ว” โนรีเดินจ้วเงยออกมาจากห้องนอน ผมเผ้ายุ่งเหยิงเหมือนหมาขี้สูกที่ยังไม่แปรงขน

“มีคนร้ายจะเผาบ้านเรา จริงๆ นะครับ” โยคีน้อยละล้าละลักบอกเขาเก็บเรื่องวิญญูณไว้เพราะรู้ดีว่าไม่มีใครเชื่อ ถ้าบอกแม่ว่าเขาเห็นวิญญูณพอดี แม่ต้องไม่สบายใจแน่ๆ

พี่สาวถอนใจยาวพร้อมกับทำหน้าเบื่อหน่าย

‘จะบ้าตาย ฉันชักจะทนแถมไม่ไหวแล้วนะ’

“จริงหรือคะคุณแม่” เธอหันไปถามแม่ก่อนจะอ้าปากหา ผู้เป็นแม่เดินยิ้มพร้อมพยักหน้ารับ ขณะนั้นเอง พี่ชาตริกก็เปิดประตูออกมา เขาเพ่งมองน้องชายด้วยแววตาที่ปราศจากความรู้สึกเช่นเคย

“จริงๆ นะครับ ผมไม่ได้โกหก”

ทุกคนต่างเพ่งมองโยคิน้อย เด็กชายเริ่มรู้ตัวแล้วว่า สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว เขาไม่มีหลักฐานอะไรเลยสักอย่าง...เขาคือคนบ้าอีกตามเคย...

“ขอโทษนะครับ” เด็กชายบอกเสียงอ่อยก่อนหันหลังกลับ แต่แล้ว...

“เดี๋ยวก่อน!” ชาตริเอ่ยขึ้น โยคิน้อยหันมามองด้วยความตกใจ เขาไม่เคยเห็นพี่ชาตริโกรธมากขนาดนี้มาก่อน ที่ผ่านมา เขาแทบไม่เคยแสดงความรู้สึกอะไรเลยด้วยซ้ำ

“นายคิดว่าสนุกนักหรือไงที่ปลุกทุกคนขึ้นมากลางดึกอย่างนี้! ถึงนายจะเป็นน้องคนเล็กก็ไม่ได้หมายความว่าจะมีสิทธิพิเศษทำอะไรก็ได้”

‘ใช่! สั่งสอนมันเลยพี่’

“ชาตริ พอเถาะลูก” แม่รีบเข้าไปห้าม ทว่าชาตริตรงดิ่งมาที่โยคิน้อยพร้อมกระซอกคอเสื้อเขาขึ้นมา

“อย่าทำให้ทุกคนเดือดร้อนอีก!” เขาพูดพร้อมกับกระแทกร่างน้องชายเข้ากับผนัง

โยคิน้อยน้ำตาไหลพรากขณะหันหลังวิ่งเข้าห้องไป

‘สมน้ำหน้า’

“ชาตริ...แม่บอกว่าพอแล้วไง” แม่ร้องปรามด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ

“ขอโทษครับ” ลูกชายคนโตบอกก่อนเดินเข้าห้องไป ส่วนไนริกก็กลับเข้าห้องของเธอ

แม่มองลูกสามคนเดินไปคนละทางแล้วก็สะกดน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่
 ‘ทำไมคุณไม่อยู่ที่นี่...ฉันรับมือไม่ไหวแล้วนะ’

โยคีน้อยนั่งร้องไห้บนโต๊ะชิตหน้าต่าง กลุ่มวิญญาณสลายตัว
 ไปแล้ว ท้องฟ้ากลับมาสดใสดังเดิม ไม่มีเสียงฮัมฮัมของใครดังขึ้นอีก
 นอกจากเสียงแมลงกลางคืนที่ร้องชักชวนกันออกมาตี่มน้ำค้าง ลมตึกพัด
 เกรียวจนผ่าน่านที่หน้าต่างปลิวสะบัด แม่ก้าวเข้ามาในห้องอย่างเงิบ-
 เงียบ แสงจันทร์สะท้อนน้ำตาบนแก้มของแม่ดูแวววาวเหมือนเกล็ดดาว

“ดีแล้วนะลูก...แม่ว่าลูกควรจะนอนได้แล้วนะ”

“แม่ครับ ผมขอโทษ” เด็กชายบอกเสียงสั่น พร้อมกับปาดน้ำตา
 ออกจากแก้ม

“ไม่เป็นไรจ้ะ” แม่พูดขณะสะบัดผ้าห่มบนที่นอนให้เข้ารูป

“แม่ไม่สบายใจ” โยคีน้อยมองหน้าแม่ผ่าน่านน้ำตาที่เริ่มจะหนา
 ขึ้น

‘โยคีน้อย...แม่ควรจะทำยังไงดี...แม่ควรจะพูดกับลูกยังไงดี’

“แม่ครับ พรุ่งนี้ผมจะไป” โยคีน้อยบอกด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว ผู้
 เป็นแม่ถึงกับชะงัก

“ไป...ลูกจะไปไหน”

“ไปอยู่ในที่ที่ผมควรอยู่ แม่ก็รู้ว่าที่ไหน”

แม่โผล่เข้ากอดลูกชายไว้แน่น เธอสะอื้นออกมาจนตัวโยน

“ลูกอย่าโกรธพี่เขาจะลูก พี่ชาติรีเป็นคนอย่างนั้นเอง”

“ผมรู้ครับแม่ บางทีผมไม่ควรเกิดมาด้วยซ้ำ แม่ น่าจะมีลูกชาย
 เพียงคนเดียว”

“อย่าเข้าใจพี่เขาผิดสิลูก”

“ไม่หรอกครับแม่ ไม่เกี่ยวกับพี่ชาติรี มันเป็นเรื่องของผมเอง เป็น

เรื่องที่ไม่มีการเข้าใจ แม้แต่ตัวผม” โยคิน้อยถอนตัวจากอ้อมอกของแม่ แล้วมองสบตา แม่ยังคงงามเสมอแม่ในยามร้องไห้

“พี่ชาติรู้พูดถูก ผมไม่ควรมีสิทธิพิเศษที่จะมองเห็นในสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น ไม่ควรมีสิทธิไต่ถามในสิ่งที่คนอื่นไม่ได้ถาม”

“ลูกพูดเรื่องอะไร”

“ช่างเถอะครับแม่...ผมง่วงแล้ว”

โยคิน้อยบอกก่อนทั้งตัวลงบนที่นอน แม่ตามเข้ามาห่มผ้าให้ แม่ยังร้องไห้ไม่หยุด

“พรุ่งนี้ผมจะไปครับแม่”

หลังจากโยคิน้อยหลับตาลงแม่ลุกออกไปปิดไฟแล้วกลับขึ้นมา นอนบนเตียงเดียวกับเขาและกระซิบกอดเขาไว้ โยคิน้อยได้สัมผัสถึงไออุ่นที่แผ่ชานออกมาจากจิตใจอันเยียบเย็นของแม่

‘ลูกจำ...แม่ขอโทษ...’